

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Ο Θανέμης πάει στο δρόμο του γρήγορα - γρήγορα, παραπατώντας σαν μεθυμένος. Κιττάει μπρός του χωρίς να βλέπει. Δυο-τρεις φορές έπεσε πάνω στους διαβάτες. Μέσα στη ζάλη του μυαλού του άκουσε να τον φωνάζουν «μεθύστακα», μα δεν έδωσε χαμνιά προσοχή. Ούτε και κατάλαβε πως το λένε για δαδτον! Ο ήλιος έχει ανέβει άρκετά ψηλά στον ορίζοντα, τα τριτζίκια τραγουδούν πάνω στα ξερά κλαδιά των δέντρων, κι' όλο αυτό το τοιςοίσιμα νομίζει πως άντηχάει μέσα στο κρανίο του... Ξέχασε πως βγήκε απ' το σπίτι του χωρίς καπέλλο, μα ούτε και αισθάνεται την αβάσταχτη ζέση που τον χτυπάει κατακέφαλα! Μέσα στο μυαλό του γυρίζουν-γυρίζουν αζατάπαντα, γυρίζουν - γυρίζουν άτελείωτα. Ξα-λιστικά, παράξενα, ένα σωρό σκέψεις... Ο θάνατος του πρώτου του

τό παιδι! Ένα κρασί παραπάνω δεν κάνει κακό. Νά, τότε στην ύγεια του παιδιού, μα το Θεό!...

Και σταυροκοπιόταν, με τα μάτια γλαφυμένα απ' τη συγκίνηση που ζεσταίει τόσο εύκολα στους πιωμένους.

— Μα το Θεό!... Στην ύγεια του παιδιού!...

Μια νύχτα, νύχτα Σαββάτου προς την Κυριακή, το θυμάται καλά, έμεινε πάλι άργα έξω. Όταν γύριζε σπίτι αλαφροζαλισμένος απ' το κρασί, είχαν περάσει τα μεσάνυχτα. Τα φώτα στους δρόμους είχαν σβήσει. Μονάχα τ' άστέρια τρεμούλιαζαν στον ουρανό...

Προχώραγε βιαστικά με το κεφάλι κάτω. Τόχε κι' όλος μετανοώσιμα που άργησε τόσο. Φτάνει να μη θυμώνα ή Φανή. Σκέφτοταν τι λόγια θα της άραδιάζε για να την μιλαζώση...

Στη γωνιά του δρόμου ποδοστράιξε για το σπίτι του ή καρδιά του χτύπησε άποτομα δυνατά, ζάτι τον έσφιξε στο λαιμό, σά χέρι άόρατο, μέσα στο σκοτάδι... Είδε τα παράθυρα του σπιτιού φωτισμένα, κάποια γυναίκα στέκοταν μπρος στην αϊλόπορτα, στον αντίκρουτο τοίχο σιζές σαλεύανε πηγαίνοντας πάνω - κάτω...

Ένοιωσε τα γόνατά του να λύνονται, του κόπηκε ή πνοή... Παλεύοντας να συγκρατήσει την άγριον του και ν' αναπνεύσει, άφησε άξαφνα και σαν ούρλιαχτο ζώου που το χτυπάν κατακέφαλα κι' άρχισε να τρέχει, να τρέχει... Απ' το λαιμό του έβγαине και σαν σφρίγγια κι' έτσι καθώς κρατάγε το στόμα του όλάνοιχτο αισθάνθηκε το σαγόνι του να τρέμη σά νάχε σύγ-κρουσι...

Έβγασε μπρος στο σπίτι του ξαναμένος, σαν τρελός, άνέβηκε τρεχάτος τις σκάλες, μπήκε στην τραπεζαρία, κίτταζε σαστισμένος τις γειτονισσές πουδαν μαζεμμένες εκεί και τον έβλεπαν παράξενα κι' όρησε στην χροββατοζάμηση.

Στην πόρτα στάθηκε άποτομα, άπλωσε και τα δυο του χέρια και κρατήθηκε απ' το παραστάτη. Άντιζωσε πάνω στο χροββάτι το παιδι του έαυλομένο, άκίνητο, με κλειστά τα μάτια, σά να μη ζούσε πειά. Ένας άνθρωπος ήταν σκυμένος από πάνω του και το άκουαζότανε. Γνώρισε το γιατρό τους, το γιατρό πουζε χοιράρει και τ'άλλα δυο του παιδιά, άδστερα το μάτι του έπεσε στο πλάι του χροββατιού που στεκόταν ή γυναίκα του. Τα βλέμμάτα τους σναυπαντήθηκαν. Είδε ζάτι σαν άστραπή θυμού να περνά μέσα στα μάτια της, μα για μια στιγμή, για μια στιγμή μονάχα... Υστερα την είδε να τρέχει και να πέρη άγκαλιά του σκουζοντας πνιχτά, ξεσπάζοντας σ' ένα άβασταχο κλάμα, πουζε βορυζώσι πειά μέσα της. Ο Θανέμης ένοιωσε τη καρδιά του να σπαράζει, δεν μπόρεσε να βασταχτή περισσότερο, έσφιξε τη Φανή πάνω στο στήθος του κι' άρχισε να κλαίη κι' αυτός δυνατά, ά-συχράτητα...

Ο γιατρός γύρισε άποτομα, τον κίταζε και τοίγνεψε με το χέρι να πάρη. Δυο-τρεις γειτονισσές πήγαν και τους τραβήξαν και τους δυο στη τραπεζαρία. Έκει, ανάμεσα σε τόσες γυναίκες, σν νήρθε λίγο, προσπάθησε να σπάσει, να συγκρατηθή. Η Φανή χρο-μασμένη πάνω του έξακολουθούσε να κλαίη, να κλαίη, σιγαλά, πονεμένα, με δυνατούς λυγμούς που την ανατάραζαν ολόζορη... Σο-ριαστικαν κι' οι δυο σ' έναν καναπέ. Ένοιωσε τη γυναίκα του να σπαράζει ολόζορη μέσα στην άγκαλιά του, άπάνον στο στήθος του. Της έπιασε τα χέρια. Ήσαν παγομένη, έτρεμε ολόζορη... Σε μια στιγμή σφίχτηκε πειδ ζον-τά του κι' άκουσε μέσα στο αζατάπανστο κλάμα της, τη φωνή της τρεμουλιαστή, λα-χαταρίμηνη:

— Γιώργη, το παιδι μου! Γιατί ν' άρ-γήςσι;...

Δεν μπόρεσε να της δώσει άπόκρισι. Τι να της έλεγε; Αισθάνθηκε έναν κόμπο στο

Ρίχνει «κλαίοντας» στην άγκαλιά του!...

Έπειτα και το παιδι δέ φαινότανε άσθε-νιζό, δεν ήταν καθόλου άρρωστικίζο. Λες κι' όλη ή ζωή κι' ή χαρά ποδύεταν απ' τα δυο πρώτα τους παιδιά, είχαν άνθοβολήσει άπάνω σ' αυτό...

Η Φανή δέ χόρταινε να το σφίγγη στην άγκαλιά της, δέ χόρταινε να το κίτταει την ώρα που κοιμότανε άπαλά - άπαλά και ξε-γνοιαστα, άπαράλλαχτο μικρό, άδθιο άγγελόιδι.

Τους είχε λυτηθή ο Θεός, αυτό πειά θα τους ζούσε, θα μεγάλωνε, θα έφερνε κι' άλλα μαζύ του, θα γέμιζε το χαροκαμένο σπίτι με χαρά και θόρυβο, θάταν ή παρηγοριά τους, ύστερα από τόσο κλάμα, ύστερα από τόσο δαρμό.

Η Φανή τόχε πάει κι' όλας στον «Αϊ Στυλιανό». Τ' άκούμησε στο μαρμάρινο σκαλί κάτω απ' το εικονοστάσι, άναψε λαμπάδα ίσα με το μπότι του, γονάτισε κι' ή ίδια και προσευχήθηκε με όλη της τη λαχτάρα κι' όλο τον πόνο της σπαραγμένης μητρικής καρδιάς...

Έτσι πέρασαν κάμποσι μήνες, ένας χρόνος κι' ύστερα άλλος ένας. Το μικρό ήταν μια χαρά. Μεγάλωνε μέσα στα χάδια τους, είχε άρχισει κι' όλας να περπατάη πηγαίνοντας τοίχο - τοίχο και φωνάζοντας τη μητέρα του...

Ο Θανέμης ήταν ετιγχιμένος. Είχε βρει το χαμένο του κέφι, δούλενε για δυο, δόξα σοι ο Θεός, απ' το φωχικό τους δεν έλλει-πε τίποτα, το παιδι τους είχε όλα τα καλά, ζεστά ρούχα, ένα σωρό παιχνίδια, άφθονη και καθαρή τροφή. Το κίτταζαν σιά μάτια προσπαθώντας να μαντέψουν τις βουφιές του έπιθυμίες μέσ' τα πρόσχαρα τραυλισμα-τά του, στο άδθιο κι' άνήξερο βλέμμα του.

Ο Θανέμης τώρριχνε τώρα λιγάκι έξω, Άργοδες κάπν - κάπν τη νύχτα. Γίριζε σπίτι πάφωρα. Μα ή Φανή δεν πρόκανε να θυμώσει. Την πρόστανε στο χροββάτι με το μικρό στην άγκαλιά, τους έσφιγγε και τους δυο σά δυνατά τον μπράτσα και τους γέ-μιζε φιλιά κι' χάδια.

— Μη θυμώσεις γυναίκα. Θα λαχατρίσεις

